

NIETS

De koning wandelde door zijn tuin. Het was midden in mei. De zon scheen, de fonteinen sprongen fonkelend omhoog, en goudvissen, zo groot als dolfijnen, schoten door het glinsterende water. Er speelde een orkest in het prieeltje, en zeven danseressen dansten om het rozenperk. Overal stonden goochelaars te goochelen, en een buikspreker sprak buik op het middenpad. De koning gaapte. 'Gebeurde er maar wat,' zei hij, 'het is om dood te gaan.' Maar hij kon niets vinden, dat er gebeuren moest, want alles wat hij bedenken kon, gebeurde al. Toen riep hij zijn minister van Plezier en Vermaak, en zei: 'Bedenk eens iets nieuws, alsjeblieft.'

'Vuurwerk,' zei de minister.

En het vuurwerk kwam. Raketten, pijlen en bollen schoten omhoog, en tot slot vloog het hele paleis in de lucht.

'Vervelend,' zei de koning, toen het afgelopen was, 'kun je niet iets *aardigs* bedenken?'

'Een circus,' zei de minister.

En het circus kwam. Er was een dromedaris, die fluit speelde en er waren zes olifanten, die iets deden, wat olifanten anders nooit doen, en er was één gespikkeld beest, dat 'dank u wel' kon zeggen. De koning zat in de voorste rij en gaapte zo, dat de tranen hem in de

ogen sprongen. 'Dat hebben we ook weer achter de rug,' zei hij, toen het uit was, 'kun je niet iets bedenken, waarvan je zegt: dat is nu *werkelijk* gek?'

'Ik zelf,' zei de minister. En hij trok zijn jas uit en ging op zijn hoofd staan in het gras. Toen draaide hij als een tol in de rondte en zoemde een lied.

'Flauw,' zei de koning, toen het voorbij was, 'ik wil iets kostbaars zien. Een huis van glas, met ramen van diamant. En als het af is, zal ik het stukslaan met een stok.'

En het huis werd gebouwd. Alles: de tafels, de stoelen, de kussens, de bedden en de kolen in de kelder waren van glas, en de diamanten ramen blonken als diamant. En toen het af was, liep de koning er in rond en sloeg het stuk met een stok. De scherven vlogen om zijn hoofd en zijn oren zaten vol splintertjes. Maar toen alles kapot was, en hij iets nieuws wilde bedenken, zei de minister: 'Halt. Het geld is op.'

‘Verkoop dan het paleis,’ zei de koning.

‘Het paleis is in de lucht gevlogen.’

‘Dan wil ik de bromtol nog eens zien,’ zei de koning,
‘want dat was het beste.’

‘Doe het zelf,’ zei de minister, en ging heen.

Toen begreep de koning, dat hij arm was. En hij nam
andermaal zijn stok, en trok de wereld in. En hij kwam
vele mensen tegen. En hun allen verzocht hij om werk
en brood. Doch de mensen vroegen hem: ‘Wat ken je?’
En hij antwoordde: ‘Niets.’ En zij vroegen hem: ‘Wat
deed je dan?’ En hij antwoordde wederom: ‘Niets.
Helemaal niets.’ En de mensen haalden hun schouders
op, en vervolgden hun weg.

Nu gebeurde het, dat hij, moe en hongerig, langs een
weiland kwam, waarin een man op zijn rug naar de he-
mel lag te kijken. ‘Wat doe je daar?’ vroeg de koning
nieuwsgierig.

‘Niets,’ zei de man, ‘helemaal niets.’

‘Juist,’ zei de koning, ‘dat doe ik al twintig jaar.’

‘Ik doe het twintig minuten,’ zei de man, ‘en het be-
gint mij dan ook duchtig te vervelen.’

En hij stond op en begon het koren te maaien. En de ko-
ning maaide mee. En toen het avond geworden was,
legden zij zich neer op de schoven en keken naar de
sterren. Zo deden zij vele weken.

Toen keerde de koning terug naar zijn koninkrijk met
een verjongd gemoed. En hij keek over de muur van
de paleistuin, en zag, dat er nu veertien danseressen
rondom het rozenperk dansten. Er liepen gespikkelde
beesten rond, die niet alleen ‘dank u wel’, maar ook

'rechts houden' en 'tot morgen' konden zeggen, en de zon stond als een bleke bol tussen de uitbarstingen van het vuurwerk. En de nieuwe koning zat in zijn stoel te kijken en geeuwde.

'Luister naar mij!' riep de vroegere koning, 'ga arbeiden! Werk de ganse dag en rust des avonds uit. Dàn zult ge weten wat het is, om tien minuten niets te doen. Het is de hemel op aarde, het paradijs der paradijzen!' De nieuwe koning hief het hoofd op en gaapte.

'Jaag die landloper weg,' zei hij, 'want ook hij verveelt mij.'